

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/63/2020
Identifikačné číslo spisu:	1210214445
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1210214445.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a sudkyň JUDr. Viery Petrikovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobcu H. R., bývajúceho v J., zastúpeného Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s. r. o., Hlavná 6, Šaľa, proti žalovanému Z. N., bývajúcemu v U., zastúpenému JUDr. Jankou Hazlingerovou, advokátkou, Nobelova 9, Bratislava, o zaplatenie 16.597 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45C/118/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2019, sp. zn. 6Co/146/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 07. novembra 2016 č. k. 45C/118/2010-203 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 16.597 eur spolu s 9,5 % ročným úrokom z omeškania od 01. októbra 2011 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania od 29. septembra 2011 do 31. septembra 2011 žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo na plnú náhradu trov konania. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dňa 29. septembra 2008 bola uzatvorená kúpna zmluva, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, pričom kúpnu zmluvu za predávajúceho podpísal J. X. ako splnomocnený zástupca. V konaní nebolo sporné, že žalovaný splnomocnil J. X. na úkony spojené s predajom sporných nehnuteľností, sporný však bol rozsah tohto splnomocnenia, a to najmä to, či J. X. bol oprávnený za žalovaného aj uzatvoriť a podpísať kúpnu zmluvu. Je nepochybné, že každá osoba sa môže dať pri právnom úkone zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Treba však odlišovať dohodu o plnej moci, čo je dvojstranný právny úkon uzatvorený medzi splnomocniteľom a splnomocnencom a plnú moc, resp. plnomocenstvo, čo je jednostranný prejav vôle adresovaný tretím osobám, ktorým splnomocniteľ voči nim osvedčuje existenciu a rozsah splnomocnencovho oprávnenia za neho konať. Tretie osoby, pokiaľ neboli prítomné pri uzatváraní dohody o plnej moci medzi

splnomocniteľom a splnomocnencom, sa môžu dozvedieť o rozsahu splnomocnencovho oprávnenia konať za splnomocniteľa iba z obsahu plnomocenstva. Pokiaľ žalovaný teda mal v úmysle splnomocniť J. X. iba na určité právne úkony spojené s predajom nehnuteľnosti, pričom medzi tieto úkony nemalo patriť uzatvorenie a podpísanie kúpnej zmluvy, mal to v záujme právnej istoty tretích osôb, jednoznačne v plnomocenstve vyjadriť. Z obsahu plnomocenstva udeleného žalovaným J. X. pritom vyplýva, že ho splnomocnil na zastupovanie pri všetkých právnych úkonoch spojených s predajom pozemkov v jeho výlučnom vlastníctve. V druhej časti plnomocenstva je síce vymenovaných 10 konkrétnych úkonov súvisiacich s predajom nehnuteľnosti, avšak pri absencii akéhokoľvek slova, či vety, uvádzajúcich tento výpočet právnych úkonov (napr. „a to konkrétne“, „a to výlučne“, „a to“ a pod.), resp. absencie negatívneho vymedzenia úkonu/úkonov, na ktoré žalovaný J. X. nespomocnil (napr. „okrem podpísania/uzavretia kúpnej zmluvy“), pri formulácii prvej časti plnomocenstva („aby ma zastúpil pri všetkých právnych úkonoch spojených s predajom pozemkov“), nie je možné z tohto plnomocenstva vyvodiť, že sa jedná o taxatívne vymedzenie právnych úkonov, na ktoré bol J. X. splnomocnený. Skôr sa dá vyvodiť, že malo ísť o príkladný výpočet právnych úkonov. Z tohto plnomocenstva je teda zrejmé, že J. X. bol splnomocnený na všetky právne úkony spojené s predajom pozemkov, vrátane podpísania kúpnej zmluvy. Opačný výklad by bol v rozpore s jazykovým vyjadrením plnomocenstva (aj keby prípadne zodpovedal vôli žalovaného). Na základe uvedeného okresný súd uzavrel, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu platnej kúpnej zmluvy. Ak by sa aj súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že J. X. nespomocnil na podpísanie kúpnej zmluvy, pokiaľ by tento kúpnu zmluvu napriek tomu podpísal, išlo by o prekročenie jeho oprávnenia. V takom prípade, pokiaľ by žalovaný týmto právnym úkonom nechcel byť viazaný, mal bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o tomto prekročení dozvedel, oznámiť žalobcovi svoj nesúhlas. Ako sám uviedol, o celom tomto spore sa dozvedel až na príslušnom katastrálnom úrade, niekedy koncom roku 2008, kedy okamžite podal trestné oznámenie na p. X. a následne žalobu o určenie neplatnosti zmluvy dňa 17. februára 2009 na tunajší súd. Súd mal za to, že takýto časový odstup nemožno považovať za konanie „bez zbytočného odkladu“, a preto je potrebné mať za to, že ak aj išlo o prekročenie oprávnenia zo strany J. X., žalovaný, keďže svoj nesúhlas žalobcovi neoznámil bez zbytočného odkladu, prekročenie schválil (ide o nevyvrátiteľnú domnienku - § 33 ods. 1 OZ). Medzi účastníkmi konania bola teda uzatvorená platná kúpna zmluva. Žalobca zaplatil celú kúpnu cenu dohodnutú v zmluve J. X., ktorý bol na to splnomocnený žalovaným, a to časť v hotovosti do jeho rúk, a zvyšok prevodom na účet cez sprostredkovateľa. Žalovaný však na žalobcu vlastnícke právo k predmetu zmluvy nepreviedol, keďže pôvodne síce bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu, avšak napokon na základe protestu prokurátora došlo k zrušeniu rozhodnutia o povolení vkladu a vlastníkom predmetných nehnuteľností zostal žalovaný. Je potom zrejmé, že žalobca mal právo v súlade s § 517 ods. 1 OZ odstúpiť od kúpnej zmluvy, keďže žalovaný nespĺnil svoj záväzok zo zmluvy napriek tomu, že žalobca svoj záväzok splnil v celom rozsahu. Súd preto považoval odstúpenie od zmluvy z 26. septembra 2011 za platné a v súlade so zákonom. Odstúpením od zmluvy sa kúpna zmluva od začiatku zrušila. Podľa § 457 OZ bol každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Keďže žalovaný zostal vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, bol povinný vrátiť žalobcovi celú zaplatenú kúpnu cenu. Skutočnosť, že kúpna cena bola vyplatená splnomocnencovi žalovaného, ktorý potom podľa tvrdenia žalovaného mu túto kúpnu cenu, ani jej časť, nevyplatil, pritom nemá žiaden vplyv na povinnosť žalovaného, vrátiť kúpnu cenu žalobcovi, nakoľko keď pán X. prevzal kúpnu cenu, urobil tak v mene žalovaného. Je pritom vecou žalovaného ako sa so svojím splnomocnencom vysporiada, nakoľko ide o ich dvojstranný vzťah. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozhodol rozsudkom z 27. novembra 2019, č. k. 6Co/146/2017-312 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že v prejednávanej veci bolo sporné, či splnomocnenec J. X. bol na základe plnej moci udelennej žalovaným oprávnený uzavrieť (podpísať) predmetnú kúpnu zmluvu, a či J. X. ako splnomocnenec neprekročil oprávnenie vyplývajúce z plnej moci s následkami upravenými v § 33 OZ. K tomu treba uviesť, že ak splnomocnenec prekročí svoje oprávnenie vyplývajúce z plnej moci (na jeho strane ide o exces), je splnomocniteľ viazaný právnymi účinkami tohto prekročenia iba vtedy, ak toto prekročenie dodatočne schváli (tzv. ratihabícia). Toto dodatočné schválenie znamená, že vznikajú

rovnaké právne účinky, ako keby bol právny úkon už pôvodne urobený splnomocnencom v rozsahu jeho oprávnenia (ide preto o právne účinky právneho úkonu ex tunc a nie až od jeho schválenia). Ak splnomocniteľ neoznámil osobe, s ktorou splnomocnenec jednal, svoj nesúhlas bez zbytočného odkladu po tom, čo sa sám o prekročení oprávnenia dozvedel, uplatní sa nevyvrátiteľná právna domnienka, že prekročenie schválil (lehota bez zbytočného odkladu je otázkou posúdenia konkrétného prípadu). Ak splnomocnenec pri jednaní s treťou osobou prekročí oprávnenie jednať za splnomocniteľa alebo ak dokonca niekto jedná s treťou osobou bez plnej moci, je taký splnomocnenec zaviazaný voči tomu, s kým sa jednalo, t. j. s treťou osobou, sám. To však neplatí, ak splnomocniteľ alebo ten, za koho bolo jednané, právny úkon bez zbytočného odkladu schváli (ratihabícia). V prejednávanej veci súd prvej inštancie v ods. 37. a 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku vysvetlil, na akom základe vychádzal z toho, že splnomocnenec J. X. bol splnomocnený okrem iného i na uzavretie (podpísanie) kúpnej zmluvy. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu a poukazuje na ne. Odvolací súd dodáva, že z formulácie plnomocenstva z 02. septembra 2008 („aby ma zastúpil pri všetkých právnych úkonoch spojených s predajom pozemkov...“) možno vyvodit', že toto plnomocenstvo sa vzťahovalo aj na uzavretie (podpísanie) predmetnej kúpnej zmluvy. Vzhľadom na túto formuláciu je správny názor súdu prvej inštancie, že pod bodmi 1. až 10. plnomocenstva sú iba príkladmo uvedené jednotlivé právne úkony, na ktoré sa plnomocenstvo vzťahovalo. Takýto výklad predmetného plnomocenstva je podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s tým, že prípadná nejednoznačnosť formulácií obsiahnutých v predmetnej plnej moci nemôže byť na ťarchu žalobcovi, ktorý túto plnú moc nespisoval, a ktorý pri uzatváraní kúpnej zmluvy bol v dobrej viere v to, že ak táto plná moc oprávňuje splnomocnenca J. X. zastupovať žalovaného „pri všetkých právnych úkonoch spojených s predajom pozemkov parc. č. 1690/4 a parc. č. 1692/6“, oprávňuje ho i na uzavretie predmetnej kúpnej zmluvy. Možno teda uzavrieť, že J. X. ako splnomocnenec žalovaného tým, že podpísal predmetnú kúpnu zmluvu, neprekročil oprávnenie vyplývajúce z plnej moci, konal teda v mene žalovaného a kúpna zmluva bola riadne uzavretá. Keďže žalovaný nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z kúpnej zmluvy previesť na žalobcu vlastnícke právo k predmetným pozemkom, žalobca oprávnene od tejto kúpnej zmluvy odstúpil podľa § 517 ods. 1 OZ. Odstúpením od kúpnej zmluvy sa táto podľa § 48 ods. 2 OZ od počiatku zrušila a jej účastníkom - žalobcovi a žalovanému vznikla vzájomná reštitučná povinnosť v zmysle § 457 OZ, teda povinnosť navzájom si vrátiť všetko, čo podľa tejto zmluvy dostali. Keďže žalobca sa nestal vlastníkom predmetných pozemkov, zostala tu iba povinnosť žalovaného vrátiť žalobcovi kúpnu cenu 500.000 Sk (16.597 eur). Kúpnu cenu je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, pričom tu ide o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (§ 451 ods. 2 OZ). Na margo odvolacej argumentácie žalovaného, že žalobca nepreukázal, že sumu 100.000 Sk zaplatil pri podpise kúpnej zmluvy, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie samotného žalovaného z 18. októbra 2011 k žalobe (č. 1. 29 - 32), v bode 3. ktorého žalovaný uviedol, že „žalobca zaplatil sumu vo výške 500.000 Sk (16.597 eur), ktorú vymáha v predmetnom spore, na účet J. X., ktorý túto sumu prevzal a túto si celú ponechal.“ Je právne bezvýznamné, aká kúpna cena bola v predmetnej kúpnej zmluve dojednaná, pretože v tomto ohľade nebola zmluvná sloboda účastníkov predmetnej kúpnej zmluvy ničím obmedzená.

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 a § 421 CSP. Podľa žalovaného odvolací súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu napriek tomu, že: 1. žalobca v konaní nepredložil žiaden hodnoverný dôkaz o tom, že časť kúpnej ceny vo výške 100.000 SK zaplatil pri podpise kúpnej zmluvy v realitnej kancelárii DAM TRADING, s. r. o. a už vôbec nie, že táto suma bola zaplatená žalovanému, 2. súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz výsluchom zástupcu tejto realitnej kancelárie ohľadne výšky a spôsobu zaplataenia kúpnej ceny žalovanému, v dôsledku čoho nebolo preukázané zaplataenie kúpnej ceny, 3. súdy sa nevyporiadali ani s námietkou žalovaného, že kúpna cena vo výške 500.000 SK bola neprimerane nízka vzhľadom na výmeru a druh prevádzaných nehnuteľností, pretože táto bola v kúpnej zmluve dohodnutá vo výške 10 krát nižšia ako bola všeobecná hodnota pozemkov v čase podpísania kúpnej zmluvy, čo má tiež za následok neplatnosť kúpnej zmluvy podľa § 39 OZ. Súd prvej inštancie a krajský súd na základe nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu, a to z toho dôvodu, že v rozpore s vykonanými dôkazmi a platnými právnymi predpismi nesprávne posúdil platnosť a účinnosť kúpnej zmluvy, ako aj právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného, ktorému žalobca

žiadne plnenie neposkytol. Okresný súd sa nevysporiadal s rozhodnutiami príslušných katastrálnych úradov, ktoré na základe preskúmania kúpnej zmluvy a priloženej plnej moci dospeli k záveru, že kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom. V prejednávanej veci J. X. prekročil oprávnenia splnomocnenca konať za splnomocniteľa (§ 33 ods. 2 OZ). Plná moc z 02. septembra 2008 nie je generálnou plnou mocou, na základe ktorej bol J. X. splnomocnený k vykonávaniu všetkých právnych úkonov v súvislosti s predajom pozemkov, pretože v tejto plnej moci boli výslovne úkony, ktoré mohol splnomocnenec vykonať, taxatívne vymedzené. Okresný a následne aj krajský súd mal správne právne ustáliť, že vôľa žalovaného nepochybne smerovala k splnomocneniu J. X. iba na úkony taxatívne vymenované v plnomocenstve, a že splnomocnenec nebol splnomocnený a ani oprávnený konať vo všetkých veciach, a preto ani nebol splnomocnený k podpísaniu kúpnej zmluvy v mene žalovaného, a že právne účinky preto z kúpnej zmluvy z 29. septembra 2008 medzi žalobcom a žalovaným nevznikli. V zmysle § 34 OZ kúpna zmluva medzi žalobcom a žalovaným ani nevznikla, a to aj z dôvodov, že na základe kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným právny vzťah nevznikol, žalobca žalovanému kúpnu cenu nezaplatil, a preto žalovaný nebol povinný žalobcovi kúpnu cenu vrátiť. Krajský súd mal dospieť k právnemu záveru, že na základe kúpnej zmluvy z 29. septembra 2008 právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nevznikol a žalovaný nie je v predmetnom spore pasívne legitimovaný, z ktorého dôvodu preto nemal odvolací súd potvrdiť rozsudok okresného súdu, ktorý žalovaný napadol odvolaním. Žalobca vymáha zaplatenie od žalovaného, a to napriek tomu, že túto mu nezaplatil, podľa jeho tvrdení túto sumu zaplatil J. X., pričom zaplatenie celej sumy v spore nepreukázal. Žalovaný upozornil, že žalobcovi nevzniklo právo ani na odstúpenie od kúpnej zmluvy. Následkom neplatnosti právneho úkonu je to, že nemá právne účinky. Absolútne neplatný právny úkon nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému. Kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom podľa § 37, § 39 OZ, táto je uzatvorená v rozpore s ustanoveniami OZ a v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s ustanoveniami § 123, § 124, § 126, § 133 OZ a § 31 katastrálneho zákona. Žalovaný taktiež upozorňoval, že ani podľa § 457 OZ, nevznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi požadovanú sumu, pretože túto sumu žalovaný od žalobcu nikdy neprevzal. Žalobca žiadne finančné plnenie nikdy žalovanému neposkytol. V dôsledku odovzdania finančnej sumy J. X. vznikol záväzkový vzťah iba medzi žalobcom a J. X.. Okresný súd a ani odvolací súd sa nevysporiadali s predloženými listinnými dôkazmi, z ktorých jednoznačne vyplývalo, že Správa katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu rozhodnutím vyhoveľa protestu prokurátora a svoje rozhodnutie o povolení vkladu ako nezákonné zrušila, návrh na vklad žalobcu zamietla, pretože dospela k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy, a preto na základe tejto zmluvy nemohol byť povolený vklad vlastníckych práv v prospech žalobcu ako kupujúceho. Navrhol, aby najvyšší súd ako dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh žalobcu zamietne a žalobcu zaviazne k náhrade trov konania.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že podané dovolanie žalovaného považuje za neprípustné. Navrhol, aby najvyšší súd dovolanie odmietol a žalobcovi priznal právo na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 CSP) dovolateľ zmätočnosťnú vadu podľa § 420 CSP odôvodňoval tým, že odvolací súd na základe nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, vo veci nebolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočné (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), na základe čoho je tak zrejmé, že ide o dovolateľom namietanú vadu podľa § 420 písm. f/ CSP.

11. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V danom prípade okresný súd posudzujúc žalobu o zaplatenie 16.597 eur s príslušenstvom titulom odstúpenia od kúpnej zmluvy o predaji nehnuteľností o tejto rozhodol rozsudkom tak, že jej vyhovel a odvolací súd tento rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania dovolateľa, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného (§ 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 9. až 11., osobitne bod 10. k dovolateľovej námietke neprimerane nízkej kúpnej sumy vo výške 500.000 Sk: „Je právne bezvýznamné, aká kúpna cena bola v predmetnej kúpnej zmluve dojednaná, pretože v tomto ohľade nebola zmluvná sloboda účastníkov predmetnej kúpnej zmluvy ničím obmedzená.“), ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 36. až 41.), nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa.

11.1. K námietke dovolateľa týkajúcej sa nevysporiadania sa s rozhodnutím príslušných katastrálnych úradov dovolací súd uvádza, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu vždy dopodrobna reagovať úplne

na všetky námietky odvolania. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

11.1.1. Napriek vyššie uvedenému dovolací súd k uvedenej námietke pripomína, že súd má v zmysle § 193, resp. § 194 CSP pri výkone civilnej právomoci právo samostatne posudzovať určité otázky a právo vydávať o týchto otázkach autoritatívne rozhodnutie, pričom je vecou súdu, pre aký postup sa rozhodne, ak nastane situácia, keď má na účely konania posúdiť otázky, o ktorých rozhodnúť patrí inému orgánu (správnemu alebo trestnému). Ide o tzv. predbežné (prejudiciálne) otázky, ktorými sú také právne otázky, ktoré samy nie sú predmetom daného konania, ale od ktorých vyriešenia závisí rozhodnutie súdu vo veci samej. Zákon stanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Súd teda môže takto posudzovať aj také otázky, ktoré patria do právomoci iného orgánu verejnej moci. Pričom § 193 CSP taxatívne uvádza výpočet rozhodnutí, ktorými je súd viazaný, a ktoré stoja mimo rámca úvahy súdu. Tieto otázky si súd nemôže vyriešiť sám ako otázky predbežné. Ustanovenie § 193 CSP preto predstavuje výnimku zo zásady voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v ustanovení § 191 CSP. Naopak prejudiciálne otázky v tzv. užšom zmysle síce nepatria do právomoci súdu, ale do právomoci iného orgánu (správneho), ale súd si môže o nich vytvoriť vlastný záver bez toho, aby o nich rozhodol. Pričom môže ísť o prejudiciálnu otázku, ktorú doposiaľ neriešil žiaden iný orgán, a teda nie je viazaný jeho názorom, keďže neexistuje rozhodnutie, na ktoré by mal súd prihliadať alebo o prejudiciálnu otázku už vyriešenú iným orgánom - existuje právoplatné rozhodnutie, na ktoré by mal súd prihliadať, avšak v zásade platí, že „prihliadnutie“ na existujúce (a z povahy vecí právoplatné, teda účinky pôsobiace) rozhodnutie iného orgánu nie je pre súd záväzné (§ 193 a contrario), a teda neexistuje povinnosť súdu pridržať sa tohto rozhodnutia. Tento postulát vyplýva z ústavnoprávnej konotácie, podľa ktorej je súd prioritizovaný a v istom zmysle „nadradený“ orgán ochrany práva - žiaden iný orgán nemá generálnou klauzulou „zákazu odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae)“ stanovenú kompetenciu poskytovať ochranu tam, kde nie je zverená žiadnemu inému orgánu (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 734 až 736 a mutatis mutandis rozhodnutie najvyššieho súdu R 86/2001). Okresný a krajský súd v danom prípade tak neboli viazaní rozhodnutím správneho orgánu o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (č. l. 221 a nasl. spisu a č. l. 224 a nasl. spisu), a už vôbec neboli viazaní posúdením obsahu sporného plnomocenstva, resp. posúdením ne/platnosti kúpnej zmluvy. Aj z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že rozhodnutie okresného úradu - odboru katastra nehnuteľností, ktorým bol zapísaný vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nie je rozhodnutím správneho orgánu o vlastníckom práve, ktorým by bol súd viazaný v tom zmysle, že by nemohol ako predbežnú riešiť otázku vlastníctva nehnuteľnosti alebo odchyliť sa pri posúdení otázky, kto je jej vlastníkom, od stavu zaevidovaného v katastri nehnuteľností (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 67/2000, publikované v časopise Zo súdnej praxe č. 57/2001). Uvedené platí o to viac, že v obdobnej skutkovej veci už existovalo rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo/8/2014 (založené v spise na č. l. 151 a nasl.), z ktorého súdy oboch inštancií pri rozhodnutí vychádzali. Na základe uvedeného je námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatku odôvodnenia súdov nižšej inštancie nevysporiadaním sa s rozhodnutím príslušných katastrálnych úradov nedôvodná, pretože odpoveď na túto námietku nemala podstatný význam pre rozhodnutie súdov o predmete konania a odvolacieho súdu o odvolaní a nebola nevyhnutná na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

11.3. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne

uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalovaný uvádzal v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

12. Pokiaľ dovolateľ vytýkal nesprávne zistený skutkový stav veci, resp. nesúhlasil so skutkovými zisteniami, ich hodnotením a nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov, dovolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, podľa ktorej je ustálený názor, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

12.1. Najvyšší súd tiež pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Súd nižšej inštancie neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999). Procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

12.2. Napokon dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

12.3. Podľa názoru odvolacieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje skutkové i

právne závery prijaté súdmi nižšej inšancie (súdom prvej inšancie, aj súdom odvolacím). Pričom aj dovolateľom namietané nepreukázanie zaplatenia sumy 100.000 Sk odvolací súd odôvodnil: „Na margo odvolacej argumentácie žalovaného, že žalobca nepreukázal, že sumu 100.000 Sk zaplatil pri podpise kúpnej zmluvy, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie samotného žalovaného z 18.10.2011 k žalobe (č. l. 29 - 32), v bode 3. ktorého žalovaný uviedol, že žalobca zaplatil sumu vo výške 500.000 Sk (16.597 eur), ktorú vymáha v predmetnom spore, na účet J. X., ktorý túto sumu prevzal a túto si celú ponechal.“ (pozri bod 10. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Nevykonanie dôkazu (vypočutie zástupcu realitnej kancelárie) namietaného dovolateľom odôvodnil okresný súd v bode 40. odôvodnenia svojho rozsudku. Súd konštatoval neopodstatnenosť (neúčelnosť) a nehospodárnosť vykonania výsluchu zástupcu realitnej kancelárie, keďže poukázal na výpis z účtu realitnej kancelárie. V súdnom spore odvolací súd nezistil v postupe súdov nižších inšancií pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia predstavujúce porušenie práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie.

13. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že žalovaný neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

14. Žalovaný prípustnosť svojho dovolania oprel aj o dovolací dôvod podľa § 421 CSP, k čomu dovolací súd uvádza nasledovné :

14.1. Pokiaľ ide o dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inšancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14.2. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu z hľadiska § 432 ods. 2 CSP s akcentom na konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, čo umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), alebo ktorá je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

17. Žalovaný v súvislosti s uvádzaným dovolacím dôvodom podľa § 421 CSP však neformuloval žiadnu právnu otázku (vo svojom dovolaní iba formálne odkázal na ustanovenie § 421 CSP vyjadrujúce svoj nesúhlas s právnym posúdením veci súdmi nižších inšancií). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ „len“ nesúhlasí s názorom súdov nižších inšancií v súvislosti s posúdením obsahu plnomocenstva a v nadväznosti na to posúdením ne/platnosti a ne/účinnosti kúpnej zmluvy; avšak tak robí bez konkrétneho

vymedzenia právnej otázky, vo vzťahu ku ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu a bez uvedenia konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, resp. ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená, prípadne vo vzťahu ku ktorej rozhoduje dovolací súd rozdielne a bez uvedenia rozdielných rozhodnutí dovolacieho súdu. Z dovolania tak nie je zrejmé, aké konkrétne právne otázky chcel dovolateľ riešiť, keď tieto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či tieto právne otázky už boli dovolacím súdom vyriešené alebo nie, resp. riešené rozdielne.

18. Ako už bolo uvedené, otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, príp. bola riešená rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani rozhodnúť o tom, či ide o právnu otázku, ktorá doposiaľ nebola riešená (príp. bola riešená rozdielne) a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 28/2017).

19. Iba samotné namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, bez vymedzenia konkrétnej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá ešte nebola rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vyriešená, príp. je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená rozdielne, na prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, nepostačuje. Polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, či vyhodnotením skutkového stavu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu skutkovej alebo právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017). V tejto časti preto nemožno dovolanie žalovaného považovať za procesne prípustné.

20. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaného v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f/ CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP je neprípustné, pretože dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

21. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.